

● **לזאב כהן ויורם אפקר**, עורכי התוכנית יומן מילחמה, שהיה יכול וצריך להיות נסיון כן לסכם פרשה כאובה ומרתקת בתולדות המדינה. אך התוכנית הפכה תשדיר-שרות למערך ולגוריו, תוך גניזה, העלמה וסילוף העובדות באמצעות בחירת הפרטים. התוכנית העלימה כליל את התנועה האמיתית נגד המילחמה שקמה ערב המילחמה; את הוועד נגד המילחמה בלבנון, שקם כבר בימים הראשונים של המילחמה ושערכה את ההפגנה ההמונית הראשונה נגדה; את ההצבעה בכנסת, שבה לא נמצא אף איש אחד מחוץ לרק"ח שיצביע נגד המילחמה; את התמיכה המאוחדת של כל כלייהתיקשות (מלבד העולם הזה) במילחמה; את הפגישה עם יאסר ערפאט בכיירת הצורה; וכל פרט אחר, שלא התאים לנסיון המערך לקצור את פירות אי-שביעות הרצון מן המילחמה שהמערך תמך בה כל עוד היתה פופולרית. לשיא הגיעו העורכים כאשר טענו כי יוסי שריד לא הראשון שהפך את הקונסנזוס הלאומי — כאשר שריד עצמו הודיע לאנשי שלום עכשיו, ביום הראשון של המילחמה ש-לא זה הזמן לדבר נגד המילחמה.

הסקופ האמיתי היחיד בתוכנית היה הגילוי שכבר לפני רצח באשיר אליג'מיל הוסכם בין אריאל שרון והפלאנגות להיכנס למערב כיירות, וכי בהזמנתו זו הודיע באשיר לישראלים כי הוא עומד להפוך את מחנות הפליטים הפלסטינים לפארקים" — כלומר לגרש את מאות אלפי הפלסטינים המתגוררים בשכונות-מגורים אלה. הרב מצטרף לעדותו שהושמעו בוועדת כהן, וברור כי כל ראשי ישראל וצה"ל ידעו על כוונת ג'מיל לגרש את הפליטים באמצעות שחיטה. ההחלטות הפלאנגות למחנות אחרי הרצח, המצב של התרגשות עליונה, לא היתה אלא הזמנה ברורה לבעז מוינה זו. אולם המראיין בתוכנית לא שאל את אריאל שרון במהלך הראיון הראשון אף שאלה אחת לגבי הגילוי הזה ומשמעותו, וכך ניתן לשרון לחזור על שקריו החסודים הידועים, שאותם כבר למד בעל-פה.

ערב חצות

● למגיש מישר הטלוויזיה הלימודית ערב חדש, דן מרגלית, על סיגנון הגשתו את התוכנית. מרגלית אינו מאפשר למראייניו להתבטא, משטע אותם במחצית המישפט, תוך חוסר עיתון של מראיין מקצועי. הסיגנון של מרגלית בלט כאשר ריאיון את ירון לונדון, על הופעתו בסרט-קולנוע, בראיון רדוד (שאלץ את

מגיש מרגלית בחסות המר

לונדון לומר לו: "אני כמו איתי" — רוצה הביתה" מבלי שמרגלית יבין את הרמז). כסיגנון הגשתו פוגע מרגלית במראייניו ערב ויותר מכל ברמה הגבוהה של שאר מראייני ערב חדש, גרעון רייכר ורפי רשף, ידידו של מרגלית. שרה-חנינוי והתרות זבולון המר — שהוא השר המונה על הטלוויזיה הלימודית — מרצה ממנו.

מורשת עמוס ירון

● למנהל חטיבת-התוכניות של הטלוויזיה, צבי (צביקה) שפירא, על הקרנת חידון

מילחמת מישדר

משבר ובצידו עימות בין עורך מוקד, יעקב אחימאיר, ובין מנהל-הטלוויזיה, מרוביה סער, ומנכ"ל רשות השידור, יוסף לפיד, התרחש שבנייה-טלוויזיה.

הרקע למשבר הוא המישדר המיוחד של חטיבת-החדשות לרגל מלאות שנה למילחמת-הלבנון. במסגרת כתבות-סיקור שהוכנו לצורך מישדר זה, הכין אחימאיר כתבת-זכרת בת 11 דקות, שהתמקדה בנושא שבירת הקונסנזוס הלאומי על מילחמת-הלבנון. שבע דקות מתוך כתבתו של אחימאיר הוקרשו להאשמותיו של יעקב גוטמן, אביו של רו גוטמן, שנפל במילחמה. את העמדה המנוגדת לגוטמן-האב הביא אחימאיר בדקה אחת של תגובה מפי סמור הרן, שהצדיקה את המילחמה ומטרותיה.

אחרי שראה לפיד את הכתבה, הוא הודיע לאחימאיר ולממונים עליו: "הכתבה לא תשודר".

מפיק ומנחה המישדר, יאיר אלוני, עשה כל שביכולתו כדי לפשר בין העמדות. בסופו של דבר, כינהג הטלוויזיה, נמצאה

מילחמת הלבנון

אבי-שכול גוטמן והכתבה לא תשודר

פשרה שהתבססה על עריכה מחודשת של כתבת-אחימאיר.

התוצאה: במהלך המתחות של השבועות האחרונים בגבול הלבנוני-סורי נבצר מסממה ומערך לרווח על המתרחש במקום. הטלוויזיה נאלצה להיעזר בכתבות-ליווי של תחנות-שידור זרות, שכתביהם ריחונו חזק הצד הסורי. כאשר התלונן סממה באונוי מנהל חטיבת-החדשות, יאיר שטרן, על התעלמות מהפרותיו להגיע ולרווח על המתרחש בגבול הסורי, לא נראה שטרן מתרגש. הוא לא הטיח את עצמו ליצור לחץ על דובר-צה"ל, כדי לאפשר לסממה, או ערו, לרווח כראוי.

חשבון עכשיו

צופי מבט, שראו את כתבתו של מנשה רז על כישלון צעדת שלום עכשיו, לא ידעו את שהתרחש מאחורי הקלעים בכתבה זו. עם ראשית הצעדה מראש-הנהגה קיבל רו אישור מעורך השבוע — יומן אירועים להכין כתבה על מהלך הצעדה, אלא שציפיותיו של רו מהצעדה נתברו עד מהרה.

התוצאה: בישיבת הבוקר של מבט, ביום הרביעי לצעדה הציע רו להכין לאותו יום כתבה על כישלון הצעדה. הצעה זו נתקבלה בכרחה בידי עורך מבט, מיכאל קרפיץ, שרק יומיים קודם לכן הותקף בידי אהובה מרון, הלאומנית, על שידור הדיווח מהיום הראשון של צעדת שלום עכשיו.

המילכוד של קרפיץ

התמונה העכשווית לגבי סיכוייו של מיכאל קרפיץ, לעבור את תחום 90 הימים בתפקיד עורך מבט אינה ורודה.

במהלך 30 הימים הראשונים של מילוי תפקיד עורך מבט הפיק קרפיץ לעורר עליו את חמתם של ניצי הימין הקיצוני בוועדה-המנהל של רשות-השידור, אהרון סאפו ואהובה מרון. מרון גינתה את שיטת קרפיץ בעריכת מבט. בישיבת הוועדה-המנהל אמרה מרון, בין השאר: "במבט נוצר מצב, שמינוי זמני יוצר עובדות של מינויים שיישאו בשטח לתקופה ארוכה... קרפיץ מינה את רפיץ חלבי כעורך-מישנה במבט. כחתול שישמור על השמנת... מרון התייחסה גם להבלטת הכנס של הפלג של רן כהן, לצעדת שלום עכשיו, לסיקור לוויית חללי צה"ל, ובעיקר להשמטת אירועים שנגזנו בזימת קרפיץ: טקס פתיחת מוסטאון אצל, האזכרה לחללי אלטלנה, הופעת שרה-ביטחון משה ארנס במועדון-העיתונאים, הסרת הלט לזכר לוחמי גוש-עציון, סיכמה מרון: מערכת מבט רומה למכונת הדורות במידורן ללא מעצורים".

באגף האחר של הוועדה-המנהל, בין ניצי המערך, אוסף הד"ר ישראל סלג, תיק פיתולים על שיקול-הדעת המיקצועי של קרפיץ, בנייה פרשיה של אי-אמירת האמת על אי-שידור כתבה על הוצאת בול הרוגיה-מלכות, כאשר העביר קרפיץ את האשמה על ראשו של כתב.

התוצאה: בוועד המנהל קיים קונסנזוס מוחלט שלא לתמוך במעמדותיו של קרפיץ כמועמד הנהלה למישרת העורך הקבוע. במיכרו שיתקיים בעוד כ-60 יום. חברי הוועדה-המנהל גם אינם מקבלים את עמדתם של מנהל-הטלוויזיה, מרוביה סער, ומנהל חטיבת החדשות, יאיר שטרן, בדבר חוסר-הברירה, להציג את קרפיץ כמועמד לתפקיד.

חברי הוועד-המנהל בוחרים עתה אפשרות של ניסיון לשכנע את מנהל התוכניות הדוקר מנטריות לשעבר, יאיר אלוני, מנהל חטיבת-החדשות של קול ישראל לשעבר, שהוא איש-החדשות מיקצועי ובלתי-מזוהה מבחינה פוליטית, ליטול על עצמו את מועמדות הוועד המנהל כמישרת עורך מבט.

חאלטורות סוך

בשנתיים האחרונות הפך נושא החאלטורות של כתבי רשות-השידור לשוק פרוץ. כתבים שכבר-מלא עורכים כתבות עבור חברות פרטיות בלא הרשאת ההנהלה. כתבים אחרים מפרסמים טורים בעיתונות המקומית ובשכונות, הציצים באחרונה כפטריות אחרי הגשם. הגדיל לעשות אחר מכתבי הרדיו, ששימש כמשך חודש ימים כממלא-מקום סגן-עורך במקומו עזר שהוא ממשיך לעבוד ככתב ברדיו. במשך החודש ביקר המקומו, שהוא שימש בו כסגן-עורך, את רשות-השידור.

בישיבה האחרונה של הוועד המנהל הודיע יו"ר-הרשות הפרופ' ראובן ירון, שיש בכוונתו לשים קץ לנוהג זה של עובדי רשות-השידור. חברי הוועד-המנהל יפו את כוונתו של ירון להיאבק במגמת החאלטורות ולשים לה קץ.

פסקול

עבודה ערבית

סיכוך-עבודה יוצא-דופן עשוי להתרחש בקרוב בבנייה-טלוויזיה, בשל הסכם בראשיתיות שתחמו העובדים הטכניים של הטלוויזיה עם ההנהלה. הסיבה לסיכוך: התעלמות ממעמד המפיקים, שהופלו לערע לעומת מדורי האמנות (גרפיקה), בימוי וצילום ● בחיפשויו אחר מנהל לתוכנית עשה טובה, אמר מפיק התוכנית, אהרון גולד-פינגר: "נראה שבסופו של דבר יאלץ לעשות מה שעשו סקטורים אחרים במשק, ולחפש מנחה בטלוויזיה הערבית. עבודה ערבית" תהיה, כנראה, הפיתרון לכעיה זו ● סטיב אוסטין, הגיבור הבינוי ואיש ששת המילונים, עומד לשוב בשבוע הבא למסך, במקום תוכנית הילדים בית קטן בערבה.

לידתו של סקופ

מסתבר שגם כאשר מפיקה הטלוויזיה הישראלית סרט מצטיין, כסירטה של לינה צ'אסלין על הכנסיות בירושלים, (העולם הזה 2387), מסתתר מאחורי הסרט סיפור של לחצים פוליטיים.

סירטה של צ'אפלין היה מיועד לשידור ב"יוס-ירושלים". כאשר נודע הדבר לניצי המפר"ל בוועד-המנהל, מיכה ינון, הביע התנגדות לפגיעה בקדושת ירושלים על-ידי הקרנת סרט העוסק בכנסיות. ינון חרג מהתפקיד המוגדר של חבר בוועד-המנהל, שהוא להתייחס לנעשה

חבר-ועד ינון סקופ קדוש

ברשות רק אחרי השידור. בלחציו הביא להסרת סירטה של צ'אפלין מלוח-המישדרים המיועד ליוס-ירושלים. כך סיפק ינון לטלוויזיה באקראי סקופ אמיתי — סרט מרתק, שבו מככבת גם שתי הנירות, שנרצחו במינוו בעידר-גם אחרי המועד שנקבע קודם לכן לשידור.